

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.803 van 22 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer drie maanden, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 20 juni 2005 het Rijk is binnengekomen, diende op 22 juni 2005 een asielverzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 juli 2005, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend

beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. De Commissaris-generaal nam op 31 augustus 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Bij brief, gedateerd op 2 november 2006, diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.5. Op 28 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hiertegen werd een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij arrest nr. 11.331 van 19 mei 2008 werd verworpen.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 27 februari 2008 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.7. Op 21 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Tegen de beslissing bedoeld in 1.7. werd op 10 oktober 2008 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een verzoek tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd bij arrest nr. 20.145 van 9 december 2008 verworpen.

1.9. Verzoekster diende op 24 september 2008 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Op 30 september 2008 bevond de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd betekend op 15 oktober 2008.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Dat de ingeroepen elementen reeds ingeroepen werden ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België in toepassing van artikel 9ter van genoemde wet (Artikel 9ter, §3, van de wet van 15 december 1980), m.n.: Dat verzoekster reeds een verzoek tot verblijfmachtiging indiende op 27/02/2008 in toepassing van artikel 9ter. Dat dit verzoek op 21/08/2008 werd afgewezen na een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer. Dat in het huidige verzoek drie documenten voorliggen die als medisch bewijs worden aangebracht: een medisch attest gedateerd 17/09/2008 van Dr. K. (stuk 3), een medisch attest van Dr. K. eveneens gedateerd 17/09/2008 (stuk 4) en een standaard schrijven van Dr. K. (zonder datum, stuk 5) waarin de naam van verzoekster met de hand ingevuld is, welk Dr. K. blijkbaar richt tot de ambtenaar-geneesheer.

Dat de informatie in drie genoemd stukken verwijst naar dezelfde aandoening en dezelfde medische omkadering/begeleiding als die ook reeds ingeroepen werd in de voorgaande aanvraag, die afgewezen werd op 21/08/2008. Dat het huidige verzoek derhalve onontvankelijk is."

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede *"de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel."*

2.1.1. Verzoekster betoogt dat er bij haar in punt 1.9 bedoelde aanvraag drie nieuwe medische attesten werden aangebracht waaruit voldoende bleek *"(...) dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een reeks medische (psychische) aandoeningen die van die aard zijn dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar het herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit (...)"* en dat zij daarenboven *"(...) enkele nieuwe elementen had aangehaald (...)"* die zij in het kader van de aanvraag bedoeld in 1.6. niet had vermeld.

2.1.2. Verzoekster stelt dat verweerder, door de bestreden beslissing te nemen op grond van de weigeringsbeslissing van 21 augustus 2008, verzaakt heeft aan de zorgvuldigheids- en redelijkheidsvereiste aangezien hieruit blijkt dat hij de nieuwe concrete en individuele elementen, aangehaald in de in punt 1.9. bedoelde aanvraag, niet in overweging heeft genomen.

2.1.3. Verzoekster vervolgt dat verweerder bij de in punt 1.7. bedoelde beslissing van oordeel was dat uit de voorliggende medische attesten niet voldoende bleek of verzoekster daadwerkelijk medisch werd opgevolgd. Verzoekster betoogt dat uit de drie medische verslagen, die voorgelegd werden bij haar in punt 1.9. bedoelde aanvraag, wel degelijk kan worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts genoodzaakt wordt.

Verzoekster specificeert dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat er een specifieke medische behandeling lopende is, dat er nog medische behandelingen voorzien zijn en dat er geen adequate therapie in het land van herkomst voorzien is.

Verzoekster vervolgt dat verweerder heeft nagelaten om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, *"wat ongetwijfeld een andere kijk op de zaak had gegeven"*.

2.1.4. Verzoekster besluit met een theoretisch betoog aangaande de materiële en formele motiveringsplicht en poneert dat de motivering van de bestreden beslissing:

"(...) bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar een eerdere weigeringsbeslissing zonder op z'n minst te antwoorden op de nieuwe voorgelegde en recente medische verslagen; noch te antwoorden op de nieuwe argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift dd. 24 september 2008 had aangehaald: waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in Rusland voor verzoekster niet toegankelijk zijn gezien verzoekster aldaar in een sociaal en financieel bijzonder zwakke, uitzichtloze situatie verkeert. (...)"

2.1.5. Verweerder stelt dat de bestreden beslissing op terdege zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen daar uit de drie nieuwe voorgelegde medische documenten blijkt dat wordt verwezen naar dezelfde aandoening en dezelfde medische omkadering en begeleiding als deze die ook reeds ingeroepen werden in de voorgaande aanvraag die op 21 augustus 2008 ten gronde werd afgewezen. Verweerder wijst erop dat de loutere bewering van verzoekster als zou het in casu gaan om recentere attesten, hieraan niets afdoet temeer daar de medische aandoening als dusdanig niet betwist werd en de ambtenaar-geneesheer, die verzoeksters situatie evalueerde, concludeerde dat: *"uit de voorgelegde medische attesten geen*

aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aan-doening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er mijn inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Rusland.” Hieruit gevolgtrekkend stelt de verweerder dat de medische aan-doening van verzoekster niet voldoet aan de vereisten vooropgesteld in artikel 9 ter, §1, van de Vreemdelingenwet.

2.1.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de formele motiveringsplicht, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.1.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.8. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheids-plicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.9. Aangaande de vermeende schending van het redelijkheidsbeginsel, stelt de Raad dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.10. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

2.1.11. Zowel de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag als de medische attesten voorgelegd bij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag bevinden zich in het administratief dossier. Zij werden alle opgesteld door dokter K. Een vergelijking van het medisch getuigschrift, het medisch attest en het gedetailleerd medisch attest van dokter K. van 21 februari 2008 en het medisch attest en het medisch certificaat van dokter K. van 17 september 2008 levert slechts marginale verschillen op. Het gegeven dat op het medisch attest van 17 september 2008 de medische problematiek inzake posttraumatische nierinsufficiëntie niet meer vermeld wordt en dat op het medisch certificaat van 17 september 2008, de uroloog niet meer vermeld wordt in de rubriek *“medische opvolging”* en *“emstige vorm van nierinsufficiëntie tot +”* evenals *“cerebrale bloeding”* niet meer vermeld worden in de rubriek *“mogelijke complicaties”* kunnen bezwaarlijk als nieuwe elementen ten voordele van verzoekster beschouwd worden. Uit het medisch certificaat van 17 september 2008 blijkt dat dokter K. net zoals op 21 februari 2008 andermaal poneert dat er geen sprake is van therapie in het land van herkomst. In een niet gedateerde brief van dokter K. gericht aan dokter K. G. van de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dokter K. het volgende: *“Ik heb ruimgenoeg informatie over de therapiemogelijkheden in Rusland, Oekraïne, Armenië, Tsjetsjenië enz. (via persoonlijke contacten met oude collega’s); Ik heb al 20 jaar ervaring in klinische geneeskunde en ik weet welke pathologie volledig, gedeeltelijk of niet behandeld kan worden”*. Bijkomend dient vastgesteld te worden dat deze blote informatie, zonder enige bron-vermelding gericht aan de ambtenaar-geneesheer, bezwaarlijk beschouwd kan worden als nieuw element inzake de behandelmogelijkheden van de voorgehouden aandoening in het land van oorsprong.

2.1.12. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister besluit dat de informatie die genoemd wordt in de drie nieuw voorgelegde stukken verwijst naar de dezelfde medische omkadering /begeleiding als deze die ook reeds werd ingeroepen in de vorige aanvraag die afgewezen werd op 21 augustus 2008 en derhalve in toepassing van artikel 9 ter, §3, van de Vreemdelingenwet verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaart.

2.1.13. Waar verzoekster opwerpt dat verweerder nagelaten heeft haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen dat *“ongetwijfeld een andere kijk op de zaak zou gegeven hebben”* wijst de Raad erop dat artikel 9 ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer *“zonodig”* de vreemdeling kan onderzoeken. Gelet op de in punt 1.7. bedoelde beslissing en aangezien vastgesteld werd dat verzoekster geen nieuwe informatie heeft voorgelegd aangaande haar voorgehouden aandoening en de medische omkadering en/of begeleiding ervan vormt het geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel indien de ambtenaar-geneesheer zich in die omstandigheden onthoudt van het organiseren van een medisch onderzoek.

2.1.14. Voor wat betreft de kritiek van verzoekster dat er geen rekening gehouden werd met haar argument dat de medische voorzieningen niet toegankelijk zijn voor haar in Rusland aangezien zij aldaar in een sociaal en financieel bijzonder zwakke, uitzichtloze situatie verkeert en dat een terugkeer naar haar oorspronkelijke woonplaats in Rusland daarom onmogelijk is, stelt de Raad vast dat dit argument reeds werd ingeroepen ter gelegenheid van de in punt 1.6. bedoelde aanvraag waar verzoekster vermeldt dat zij verder noodzakelijke medische behandeling dient te ondergaan en dat gelet op haar kwetsbare sociale en financiële toestand in Rusland een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's inhoudt voor haar. Het herformuleren van een argument houdt niet in dat

het een nieuw element inhoudt. De Raad verwijst bovendien naar het gestelde in de punten 2.1.11. tot en met 2.1.13. Hieruit blijkt dat verzoekster niet aangetoond heeft dat zij op *“zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling”* waardoor een noodzakelijke voorwaarde vermeld in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet niet vervuld werd.

2.1.15. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening gehouden heeft met de nieuwe stukken die verzoekster heeft neergelegd ter ondersteuning van haar in punt 1.9. bedoelde aanvraag. Het is niet omdat de stukken nieuw zijn in de zin dat zij dateren van na de beslissing van 21 augustus 2008 dat zij per definitie ook inhoudelijk nieuw zijn en nieuwe elementen bevatten.

2.1.16. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister in het kader van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In wat als een tweede middel kan omschreven worden, werpt verzoekster een schending op van artikel 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoekster stelt:

“Zoals was uiteengezet in de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9 ter Vw. dd. 24 september 2008, is een adequate medische behandeling voor verzoekster in Rusland uitgesloten.

Een terugkeer naar haar land van herkomst is daarom onmogelijk.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar haar land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.”

2.2.1 Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM. vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij aan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad verwijst naar het gestelde in de punten 2.1.11. tot 2.1.13. Verzoekster toont niet aan dat zij *“op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In wat als een derde middel kan worden omschreven werpt verzoekster andermaal de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster accentueert en herhaalt haar betoog ter ondersteuning van haar eerste middel, zodat kan volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari twee-duizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.